

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 388/2015
09.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у радном спору тужиоца Н.С. из П., кога заступа пуномоћник Д.С., адвокат из П., против тужене Компаније Х. д.о.о. Б., Фабрика П., коју заступа пуномоћник Р.Г., адвокат из П., ради поништаја решења о отказу уговора, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 7 Гж1. 2772/14 од 17.09.2014. године, у седници већа одржаној 09. децембра 2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу 7 Гж1. 2772/14 од 17.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу 2 П1. бр. 388/13 од 30.06.2014. године, поништено је као незаконито решење тужене о отказу уговора о раду, па је наложено туженој да тужиоца реинтегрише у процес рада на адекватно радно место и призна му сва права из радног односа.

Побијаном другостепеном пресудом одбијена је као неоснована жалба тужене у том делу, као и у погледу одлуке о трошковима и првостепена пресуда је у тим деловима потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда на коју се у ревизији указује. Супротно тврдњи ревидента жалбени суд је оценио све жалбене наводе који су од значаја за пресуђење ове парнице.

Решењем туженог од 14.06.2013. године отказан је уговор о раду због престанка потребе за његовим радом. Запосленом је припала отпремнина у износу од 246.500,00 динара али је он "потписао у изјаву да му се исплати отпремнина у висини од 172.884,00 динара, па се одриче отпремнине преко исплаћене суме". У образложењу решења је наведено да је због технолошких, организационих и економских потреба код послодавца престала потреба за обављањем послова укупно три запослена, да послодавац није био у обавези да донесе програм и да му се није могло обезбедити обављање других послова (преквалификација, доквалификација, рад са краћим радним временом) односно премештај на друге послове или код другог послодавца. Тужилац је код туженог обављао послове руковоаца машине I групе. По акту о систематизацији за то радно место предвиђено је седам извршилаца. Послодавац има 232 запослена и због отпуштања три радника није био у обавези да донесе програм. Приликом отпуштања послодавац није применио никакве критеријуме (успешност у послу, радни стаж, имовно стање, број чланова породице и друго).

Код таквог чињеничног стања правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев ради поништаја решења о отказу усвојен.

Решење о отказу је незаконито из најмање два разлога: први је што образложење уопште не садржи разлоге због чега се отпушта баш тужилац када је актом о систематизацији за то радно место предвиђено седам извршилаца. Суд не може да цени целисходност економских организационих или технолошких мера али у циљу заштите од дискриминације (члан 16. Закона о забрани дискриминације и члана 18. Закона о раду), без обзира што Општи колективни уговор у време отпуштања није на снази, послодавац мора да у образложењу наведе разлоге због чега је баш тужилац тзв. технолошки вишак; други разлог за незаконитост решења је неисплата отпремнине у пуном износу. Отпремнина је услов законитости решења о отказу и послодавац је мора исплатити у пуном припадајућем износу. Одрицање од отпремнине (макар и делимично) забрањено је по члану 60. став 4. Устава РС и одрицање од тог права односно неисплата отпремнине у пуном износу чини решење о отказу незаконитим.

Имајући у виду изложено (довољно за незаконитост решења и један разлог) ирелевантни су ревизијски наводи у којима се истиче да по програму послодавац није био у обавези да донесе решење, односно да утврди критеријуме приликом отказа.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**